

«Бог з великої Своєї милості відродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа» (1 Петра, 1:3)

ЖИВА НАДІЯ

Січень-березень 2024 р., №128

Християнська газета

www.dorogadoboga.com.ua

*З Великоднем!
Христос воскрес!
Воскресне й Україна!*

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА – ТОРЖЕСТВО ЖИТТЯ

Цієї весни 2024 року Церква Христова у світі (й Україні так само) відзначає одне з найвеличніших християнських свят – **ВЕЛИКДЕНЬ – ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ХРИСТА**. Християни України західного обряду святкуватимуть Великдень 31 березня, а християни східного обряду – 5 травня. Великдень на тлі жорстокої війни, коли щоденно ллється кров захисників і мирних громадян України, лунають гучні сирени та вибухи, коли нервове й фізичне напруження за межею людських можливостей... Чи до святкування нині? Попри трагічні події, воскресіння Господа нашого Ісуса Христа важливо обов'язково відзначити. Христос – первенець серед померлих, який не просто вчинив виклик смерті, а Він переміг смерть! **«Та нині Христос воскрес із мертвих, первісток серед покійних. Бо смерть через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть!»** (1Кор.15:20-22).

У воскресінні Ісуса явлена перемога Життя над смертю:

«ПОГЛИНУТА СМЕРТЬ ПЕРЕМОГОЮ!» (1Кор.15:54).

«ХРИСТОС ВОСКРЕС!» – радісна звістка про це окриляє, вселяє живу надію й на наше прийдешнє воскресіння і життя вічне. Нехай слова цього великоднього вітання знайдуть живий відгук у твоєму серці, друже, в яких би ти тяжких обставинах нині не перебував, тож проголошуй з вірою: **«ХРИСТОС ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!»** Нехай паростки життя, надії, віри, любові проростуть силою Духа Святого у твоєму серці!

Віра в Бога творить дива! Україна чекає такого чуда від Господа... А Церква Христова щоденно молиться і благає Господа на це чудо...

Учні Ісуса Христа, прийнявши від Нього апостольське служіння, не спочивали на лаврах, а мали тяжкі випробування, про це ап. Павло написав так: **«Та самі ми в собі мали присуд на смерть, щоб нам не покладати надії на себе, а на Бога, що воскрешає мертвих, що від смерті такої нас визволив і визволяє, і на Нього й покладаємося, що й ще визволить Він!»** (2Кор.1:9-10).

«Господи Ісусе! Скажи Своє Слово – звільни нас від ворогасупостата! Помилуй нас! Благаємо Тебе, Боже! Зупини це страшне і тривале кровопролиття...». Церква Христова благає Бога про мир для України.

Три дні Ісус Христос був мертвий, Його дух спускався в пекло... Однак Він воскрес! Про цю подію апостол Петро в силі Духа Святого сказав так: **«Та Бог воскресив Його, пута смерті усунувши, бо вона тримати Його не могла... Бо не залишиш Ти в пеклі моєї душі, і не даси Ти Своєму Святому побачити тління! Ти дороги життя об'явив мені, Ти мене переповниш утіхою перед обличчям Своім!»** (Дії 2:24). Про воскресіння Ісуса Христа пророкував цар Давид ще задовго до воскресіння Христа, і апостол Петро у своїй проповіді наголосив, що вони – свідки Його славного воскресіння!

Так, апостоли мали честь бачити й торкатися Джерела Життя. Апостол Іоанн пише: **«Що було від початку, що ми чули, що бачили власними очима, що розглядали, і чого руки**

наші торкалися, про Слово життя, а життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам це життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам...» (1Ів.1:1-2). Вони передали нам, останнім учням Христа, християнам, цю євангельську звістку на сторінках Нового Завіту: Євангеліях від Матвія, Марка, Луки, Іоанна, в Діях святих апостолів, в посланнях апостолів. Навіщо? Про це апостол Іоанн записав так: **«Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!»** (Ів.20:31).

ДРУЖЕ-БРАТЕ! Чи ти віруєш в Євангелію? **«Звіщаю ж вам, браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви, в якій і стоїте, Якою й спасаетесь, коли пам'ятаєте, яким словом я благовістив вам, якщо тільки ви ввірували не наосліп. Бо я передав вам насамперед, що й прийняв, що Христос був умер ради наших гріхів за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес...»** (1Кор.15:1-4).

ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ХРИСТА ДАЄ НАМ ЖИВУ НАДІЮ НА НАШЕ ПРИЙДЕШНЄ ВОСКРЕСІННЯ І ЖИТТЯ ВІЧНЕ У БОЖОМУ ЦАРСТВІ!

НАЙВАЖЛИВІШЕ РІШЕННЯ ТВОГО ЖИТТЯ

Що найважливіше в житті людини? Дехто каже: посадити дерево, побудувати дім, мати сім'ю, дітей... Скажу відверто і прямо: **найважливіше для людини примиритися з Богом, тобто покаятися у своїх гріхах і отримати від Бога засвідчення у своєму серці, що гріхи прощені.** У цей час війни ці слова особливо актуальні й важливі. Люди увесь час земного життя марнують, витрачають на гонитву за грошима, достатком, добробутом, кращим життям, тілесними задоволеннями тощо. А роки життя не йдуть, а летять... Це в дитинстві здається, що 40 років аж ген за хмарами й не скоро настануть, але ось ти постарів і здається мовби ще й не жив...

Люди зазвичай звертаються до Бога, коли у їхньому житті (чи у сім'ї) стає дуже сутужно, тяжко... І то – моляться до Бога, просячи допомоги та вирішення суто матеріальних проблем, чи зцілення від хвороби. А це споживче ставлення до Бога. Бог не офіціант, який виструнчився в готовності виконувати наші прохання і примхи.

Біблія каже, що насамперед важливо людям шукати Царства небесного та правди Його, а потім усі наші необхідні земні матеріальні потреби з Божого благословення будуть вирішені (Мт.6:33). Однак у людей все навпаки – у них наголос насамперед на земне. А як же Бог? «Колись, потім, завтра...». А це порушення Божого принципу. Бог не змінюється і не зраджує Своїм принципам, Своему Слову. Якщо Бог сказав: насамперед шукайте небесного, божественного, невидимого, духовного, тоді Він дає гарантію, що й земне Він дасть таким.

Ісус Христос попереджує людей: **«Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості, бо життя людини не залежить від достатку її маєтку».** І Він розповів їм притчу, говорячи: «В одного багача гарно нива вродила. І міркував він про себе й казав: «Що робити, що не маю куди зібрати плоди свої? Оце я зроблю так: зруйную клуні свої, і просторіші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій

МИ ОЧІКУЄМО, ЩО НАШ ЧАС ПРИЙДЕ, А ВІН ВІД НАС ТІЛЬКИ ВТІКАЄ...

достаток. І скажу я душі своїй: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!» Бог же до нього прорік: «Безумний, ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготував?» (Євангеліє від Луки 12:15-21).

Ми бачимо і чуємо, як сьогодні тисячі жителів України втрачають нажите добро буквально за мить.

Один пастор церкви, який служить на Донбасі, в селах поблизу лінії фронту, поділився зі мною своїми болями. Він сказав: «Мені так хотілося б, щоб люди не панікували через війну, а використовували цей час для того, щоб будувати особисті стосунки з Богом. Я кажу: «Коли ви напевно знатимете, що це ваша остання мить, не забудьте покаятися!» Я це говорю і військовим, і цивільним. Тоді не має значення: де і як поховать твоє тіло, головне – покаятися, щоб душа твоя була врятована. Я маю сум через те, що люди не поспішають каятися, попри

смертельну небезпеку для їхнього життя. Я часто буваю в тих селах, де смерть реальна і близька... Потім за тиждень знову приїжджаю: «Де той?» «Він поранений у лікарні...», «А той?» «Його поховали...». «Люди, ви що? Кайтеся!» «Ще встигнемо...»».

Чи потрібно багато часу для покаятися? Достатньо п'ять хвилин, а один пастор сказав: «Для покаятися часу треба буквально одне зітхання...». І часто людина йде до цих п'яти хвилин все своє життя і багато хто так і не знаходять їх, не схиляють своє серце перед Богом у щирій молитві... Не мають віри? Напевно що не мають. Саме брак віри стоїть на заваді Божого благословення конкретній людині. Господь може дуже багато зробити для нас, але Йому потрібна наша віра.

БО НИНІ ЧАС УСІМ СЕРЦЕМ ЗВЕРНУТИСЯ ДО БОГА!

Дорогий читачу! **3 повною упевненістю кажу тобі: є інше життя, благословення Богом – ЖИТТЯ У МИРІ З БОГОМ! Понад це людині важливо не тільки покаятися у своїх гріхах, а й присвятити усі подальші роки свого життя на служіння Господу Ісусу Христу, приносячи добрий плід свого життя Богові, набуваючи небесний скарб для вічного життя з Богом на Небесах, у Його Царстві. Жити й прославляти Бога всім своїм життям – це істинне щастя і справжній зміст земного життя! ДРУЖЕ, НЕ ЗМАРНУЙ СВОЄ ЖИТТЯ... СХИЛИСЬ ПЕРЕД БОГОМ В ІМ'Я СПАСИТЕЛЯ ІСУСА ХРИСТА!**

Петро Українець

ЧИ ТИ СПАСЕННИЙ?

Щоденно ми отримуємо звістки про смерть. Мені вже буде скоро 60 років. І те, що я дожив до цих років, це милосердя Боже, бо багато моїх однокласників і однокласниць зі школи вже закінчили свій земний шлях. Буквально сьогодні знайшов в інтернеті телефон лікарні, де працював лікарем у Фастові мій давній приятель, котрий раніше заповзято розповсюджував газету «Жива надія». Слухавку підняла жінка, яка повідомила, що лікар Ігор Логвінов помер п'ять років тому. А він був майже мого віку...

Зранку зустрічаю групу студентів. «Куди це ви прямуєте?» «На похорон...». В цей час війни смертей стало значно більше... Від цього невимовно боляче... Висловлюю щире співчуття матерям, дружинам, котрі втратили своїх синів, чоловіків, доньок. Однак факт залишається фактом: смерть приходить, приносячи з собою біль, сльози, горе...

Мені буде гріх, якщо я нині буду в газеті друкувати менш важливі речі. Сьогодні найважливіше питання перед кожною людиною, доки вона ще жива, доки дихає:

«Чи ти покався у своїх гріхах?»

«Чи отримав прощення?»

«Чи ти примирився з Богом?»

«Чи ти маєш спасіння?»

На всі ці питання важливо мати відповідь: «Так!» Якщо ж «Ні» або «Не знаю», то варто негайно вирішити ці питання. Не завтра, не потім, а нині, сьогодні: **«Тому то, як каже Дух**

«Провадь мене в правді Своїй і навчи Ти мене, бо Ти БОГ СПАСІННЯ МОГО, ЩОДНЯ Я НА ТЕБЕ НАДІЮСЬ!»
Псалми 24:5

Святий: Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець» (Євр.3:7-8).

Вважайте, що через «Живу надію» до вас промовляє Дух Святий!

Час неблаганно біжить, у когось спливають роки, у когось місяці, а в когось дні, а в когось лічені години чи хвилини земного життя залишилися... Навіщо жив? Безперечно ти щось робив, ти зробив багато і досяг багато чого, однак попереду вічність, межа смерті, переступивши яку, душа опиняється у вічності: **«І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд...»** (Євр.9:27). Що візьмеш з собою?

Апостол Іоанн бачив видіння, про що записано в Біблії: **«І я бачив престол великий білий і Того, Хто на ньому сидів, що від лиця Його втекла земля й небо, і місця для них не**

знайшлося. І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, то книга життя. І суджені були мертві, як написано в книгах, за вчинками їхніми...» (Одр.20:11-12).

Для тих, хто прийняли вірою Ісуса Христа як свого особистого Спасителя є втішні слова в святій Євангелії: **«Істинно, істинно кажу вам: хто слухає Слово Моє і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя!»** (Ів.5:24).

Перед білим престолом будуть стояти грішники, які за роки земного життя відкинули Ісуса Христа та Його Слово. Там буде й Книга Життя, в якій вони побачать місце, призначене для них, але їхнього імені там не буде. Через що? Через невірство, через нерозкаяне тверде серце.

«Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько! Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій свої задуми, і хай до Господа звернеться, і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!» (Біблія, книга пророка Ісаї, 55:6).

«Тому то тепер промовляє Господь: Верніться до Мене всім серцем своїм, і постом святым, зі сльозами та риданнями! І деріть своє серце, а не свою одіж, і наверніться до Господа, вашого Бога, бо ласкавий Він та милосердний, довготерпеливий та багатомилостивий...» (Біблія, книга пророка Йоїля, 2:12-13).

Геннадій Андросов

ЩО ЗНАЧИТЬ СПАСИТИСЯ?

Спасіння (англ. Salvation) – це порятунок людини від смертельної небезпеки, а згідно з вченням Ісуса Христа спасіння – це порятунок людини від гріха та його наслідку – вічної смерті, погибелі, пекла, озера вогненного... Натомість та душа, що прийняла вірою Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя, яка покалася у своїх гріхах, отримала прощення і народження духовне (від Бога), набуває вірою Боже Царство, тобто спасіння. В християнстві спасіння розглядається як акт незаслуженої любові Бога до людей, яку Він виявляє грішникам зі Свого милосердя.

Бог любить Свое творіння і не бажає, щоб люди навіки загинули, Він хоче дати їм вічне життя, щоб спасенні душі увійшли в Небесне Царство, однак Бог не примушує людей до вчинків добра та обрання спасіння, лишаючи людині можливість добровільного вибору: прийняти або відкинути спасіння, що включає в себе прийняття вірою викупної жертви Ісуса Христа на хресті Голгофи.

«Хто увірує й охреститься, буде спасенний, а хто не ввірує – засуджений буде...» (Євангеліє від Марка 16:16)

«ВІРУЙ В ГОСПОДА ІСУСА, І БУДЕШ СПАСЕННИЙ ТИ САМ ТА ТВІЙ ДІМ!» ДІІ 16:31

СІМ'Я ДЛЯ МЕНЕ ЦЕ?

1. *Яке ви можете дати визначення слову «СІМ'Я»? Що для вас означає слово «СІМ'Я»?*
2. *Складова сім'ї? Батьки, діти, батьки батьків? Краще окремо чи разом?*
3. *ЩАСЛИВА СІМ'Я ЦЕ? ЯК ДОСЯГТИ СІМЕЙНОЇ ГАРМОНІЇ? Які умови цього? Чи це взагалі реально сьогодні?*
4. *Чому сьогодні так багато розлучень? Як запобігти цьому?*

Надія Фіцик, 27 років, м. Івано-Франківськ:
1. Сім'я для мене – рішення обох свідомих людей робити щасливими одне одного і своїх дітей.
2. Сім'я – це обов'язково чоловік і дружина, батьки та діти. Батьки батьків – це вже інша сім'я. Жити краще окремо, якщо є така можливість. Якщо немає – шукати таку можливість.
3. Щастя в сім'ї досягається працею обох. Таку (щасливу) сім'ю видно здалеку. Вони в церкві, діти

в церкві. Вони однакові між людьми та між собою, коли ніхто не бачить. Вони випереджають одне одного в любові. Не здаються при перших труднощах, випробуванні. «Не зішлись характерами» – не проблема, її вирішують у молитві на колінах, а все тому, що на першому місці – Бог.
4. Часто молоде подружжя здається при перших сварках, при перших труднощах. Хочуть тільки брати, а треба й давати. Людям легше знайти нову людину, замість того, щоб наполегливо працювати над собою і над сім'єю, яка вже є. Люди забувають, що в сім'ї має бути троє: Ісус, чоловік і дружина. Самостійно важко впоратися зберегти сім'ю, допомогти у цьому може тільки Бог.
3 порад мого власного досвіду:
– варто знизити власні очікування;
– понизити своє «Я»;
– не думати, що йти першою миритися – принизливо. Старатися помиритися до вечора, а не лягати посвареними;
– повага жінки до чоловіка починається вдома, між дітьми, а потім в зовнішньому середовищі;
– не допускати думку про розлучення через дрібні труднощі (якщо це не зрада, приховування хвороби чи фізичне насилля);
– не уникати інтиму з чоловіком, бо «поганий настрій»;
– ГОВОРИТИ, про все, одразу. Не таїти образ!
– запросити Бога у свою сім'ю, з Ним легше долати все;
– давати одне одному час для себе, для служіння, для розваг (хобі);
– діти – однаково мамині й однаково татові.
Мирослава Євпат, 47 років, Рівненщина:
1. Сім'я – це гармонія... Порядок такий: Бог, чоловік, дружина, діти.

2. Складова сім'ї – це батьки та діти, а коли приєднуються батьки батьків, то це родина. Родина має жити окремо від сім'ї.
3. Любити одне одного, слухати, допомагати, ЛЮБОВ на першому місці. При виникненні неприємних ситуацій в житті щиро про це говорити одне одному і в молитві все віддавати Богові, тоді приходитимуть відповіді на проблеми.
4. Якщо в подружжя менше страху Божого, тоді більша тяга до спокус цього світу. Тільки втрачаємо страх перед Богом грішити, так відразу будемо мати оправдання для гріха.
Висновок: все треба відкривати Богові й молитися за шлюб, за збереження любові.

Ігор Попович, 57 років, м. Луцьк:
Сім'я – це священний трикутник: Бог, чоловік, дружина. Без Бога, апіорі, повноцінної сім'ї не існує, адже Бог є Любов. Внаслідок занурення в океан Любові двох закоханих сердець, здійснюється гармонійна мандрівка відстанню в Життя. І хоч під час мандрівки, крім штилю, буває дев'ятий вал – Любов допомагає долати усі труднощі.

Зоя Ковальова, 45 років, м. Миргород:
Сім'я для мене – все моє життя. Це ті люди, які люблять тебе такою, яка ти є (з усіма недоліками), і завжди підтримають, завжди хвилюватимуться і чекатимуть. Про це можна багато написати, але пишу коротко – саме те, що відчуваю.

Р. С. Шановні читачі! Долучайтеся до відповідей на питання: «Що для вас сім'я?» Ваші відповіді допоможуть розвитку сімейного служіння і будуть розміщені в сімейній рубриці наступного випуску газети «Жива надія». Ваші відповіді надсилайте на e-mail: giva.nadiya@gmail.com або на тел. Viber: +380502813256

ЗАПОРУКА ЩАСЛИВОГО ШЛЮБУ

Щаслива, здорова сім'я є складовою держави, умовою її позитивного устрою та розвитку. Нині підвалини здорової сім'ї значно розхитані, багато розлучень, нещасних шлюбів...

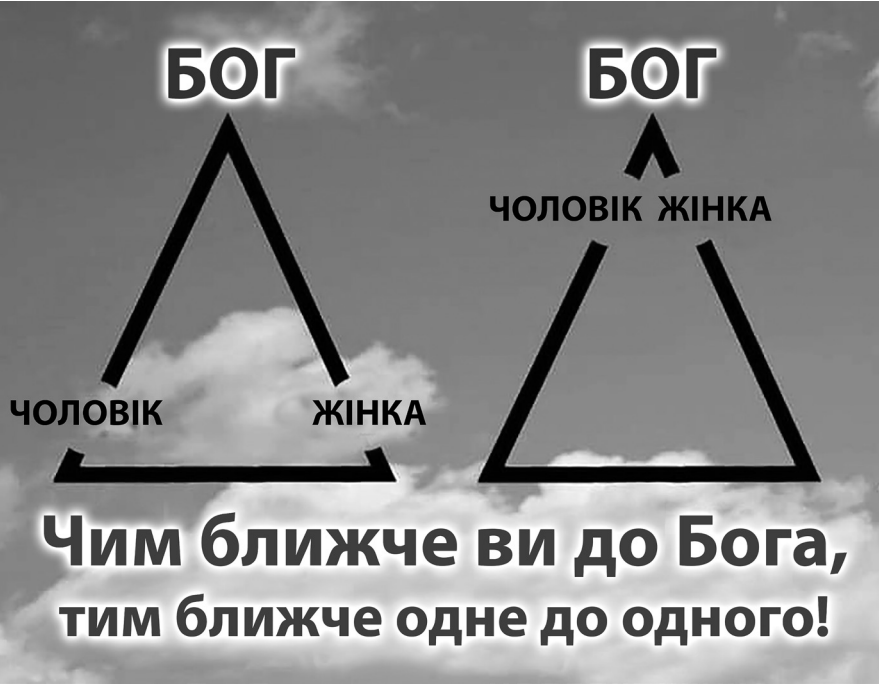
ЧИ Ж РЕАЛЬНО СЬОГОДНІ МАТИ ЩАСЛИВИЙ ШЛЮБ? Так, кожна сім'я може набути щастя та гармонію у шлюбі, однак це результат кропіткої праці подружжя – як чоловіка, так і дружини.

Кажуть, що для щастя двох третій зайвий, однак для забезпечення сімейної ідилії є Третя Особа, завдяки Якій шлюб буде міцний і щасливий. І це Ісус Христос! Якщо в сім'ї шанують Бога, разом досліджують Слово Боже (тобто Біблію), разом моляться, це буде

служувати міцною складовою сім'ї. У кожній сім'ї звичайно будуть труднощі, випробування, однак Христос допоможе вийти зі скрутної ситуації. **Християнська сім'я – щаслива сім'я!** І діти в такій сім'ї – Боже благословіння!

Пам'ятайте, подружжя можна порівняти із трикутником: нижчі два кути, це безпосередньо чоловік з дружиною, а верхній – Бог. І коли чоловік та жінка стають ближче до Бога, то автоматично зближаються одне з одним.

Нехай Господь поблагословить та укріпить наші сім'ї бути у тісних та близьких стосунках з Ним.

ВІДРЕМОНТУВАТИ ЧИ ВИКИНУТИ?

У одного подружжя, яке відзначало золотий ювілей спільного життя (50 років), спитали: «Невже за весь час подружнього життя у вас не було ніяких проблем, ви ні разу не

сварилися, не хотіли розірвати шлюб?» На що подружжя відповіло: «По-різному було. Бували і непрості часи в нашому житті».
– То скажіть, як вам, все ж таки, вдалося зберегти цю вірність і залишитися разом?
– Ми народилися і виростили в ті часи, коли зламані речі було прийнято ремонтувати, а не викидати.
Можливо, часом, і в наших сім'ях є щось, що потребує ремонту. Тож докладімо зусиль, щоби не викинути, а відремонтувати. Тобто – зберегти цю єдність і вірність на все життя!

«ГОСПОДИ, НАПОВНИ СЕРЦЕ КОЖНОЇ СІМ'Ї МИРОМ, СПОКОЄМ І БЛАГОДАТТЮ!»

Той, хто приходить до Бога в старості – рятує свою душу, а той, хто приходить до Нього в молодості – життя!

РІК ЧУДЕС ПІД ЧАС ВІЙНИ

2022 рік для мене був роком приголомшливих новин, спантеличення, незрозумілості, розчарування і несприйняття того, що відбувалося в моєму житті. З першого дня війни мого сина Євпатія забрали на війну прямо з армії. Потім повісткою забрали чоловіка...

Переживаючи тяжкі моменти життя, чула у свою адресу засудження: чому не відкупила сина, навіщо відпустила чоловіка на війну, хай би переховувався... Інші говорили, що мій чоловік грошей захотів, тому й пішов на війну. Не було з ким поділитись, що насправді переживаю у своєму серці, тому я просто відкривала свою душу Богові. Рік проходив, і я все більше відкривалась Богові. Перед новим 2023 роком я молилась – мені хотілось чудес від Бога, бо коли вся ця тяжкість продовжується, це не передати словами, як тяжко. Мене зрозуміють ті, хто має близьких на війні. І я прийняла від Бога, що 2023 рік – це рік чудес в моєму житті. Я молилась і проголошувала це упродовж року.

І чудеса почались. Мій чоловік лікувався від пневмонії в лікарні, нікого звідти на Новий рік із військових не відпускали, тому що війна. Але лікар дозволив йому приїхати додому на 1,5 доби. Він приїхав на ніч – саме на Новий рік. Це було для мене чудо від Господа.

Омріяні 10 днів...

Пізніше зимою чоловік проходив лікування спини. Через те, що військові лікарні переповнені, а спина нестерпно

боліла, він лікувався в санаторії в м. Хмільник. Мрія всього мого шлюбного життя: відпочити з чоловіком де-небудь хоча б декілька днів. Але народження п'ятих діток, непрості фінансові моменти... Завжди не виходило вирватись на відпочинок. А тут діти вже дорослі, вони зібрали кошти й оплатили мені поїздки в санаторій на 10 днів до чоловіка. Для мене це було справжнім чудом, бо моя мрія збулася.

Коли чоловіка довго нема поряд, то будь-які хвилини разом – це чудо!

Так відбувалось, що до самого червня чоловіка відпускали додому на декілька днів (через місяць, півтора). Можливо моє свідчення дивакувате, але коли ти живеш постійно в напрузі, що твій чоловік і син на війні, то приїзд чоловіка на один день – це чудо.

Війна – це тяжкий період життя. Все, що пов'язано з війною, не приносить радості. Але написано: завжди прославляйте Бога (Еф.5:20, 1Сол.5:18). Це значить, що й у тяжкі часи важливо дякувати Богові за все, що з нами стається.

Бог потурбувався про фінанси

Люди, які думають, що військові мають багато грошей, помиляються. Вони не знають, скільки військові віддають грошей, щоб вижити там.

Я також, як залишилася вдома сама з дітьми, по-своєму переживала фінансову скруту. І Бог піклувався й не залишав. Через інтернет мене знайшла сусідка мого дитинства, яка зараз проживає в США, переслала мені 400 доларів. На мій день народження приїхали друзі, які благословили мене продуктами та засобами для прання. Приїхали мої рідні сестри, які далеко від мене... Чудеса проявляються й через людей, які допомагають нам!

Найбільше чудо – це життя!

Потім чоловіка відправили на передову, звідки не приїдеш на деньок. Тому потрібно чекати тільки заслуженої відпустки – на 10 днів. Але й ці відпустки – це також чудо! А найбільше чудо від Бога – життя! Я дякую Богові за життя мого чоловіка!

Восени я мала роботу, а це трохи відвертає від нудьги, також в цей період (аж до нового року) мене благословляли люди – хто фінансами, хто подарунками, хто харчами...

Цей рік супроводжувався чудесами від Бога, через людей, через обставини, які сталися. За все дякуйте Богові! І я вдячна, що можу триматись за Бога і вірити в чудеса!

А ще хочу подякувати Богові за збережене життя сина! За цей проміжок часу під час війни було багато шокових моментів. Їхня бригада встигла зібратись за 15 хвилин і від'їхати, і одразу місце їхньої попередньої дислокації обсипали фосфорними боєприпасами... Це був приліт і ос-

колками було пошкоджено станцію, але люди залишилися живі. Ще був момент, коли їх вираховували, вони знову встигли переїхати на інше місце... А ще багато такого, що я не знаю, бо син не розповідає, щоб я не хвилювалась. Здавалось, мовби дрібниця: миші не дають спати, вже двічі миша вкусила сина за вухо. Військові дуже потерпають там із-за цих гризунів. Один військовий розповідав, що одного хлопця вкусила миша, у нього з'явилася висока температура, і він помер...

Сказати, що я маю спокій, на жаль, це не так, напруга залишається... Я вчуся щодня довіряти Богові життя моїх близьких, чоловіка, сина. Тому, коли приходять хвилини радості після тривалої напруги, то такі хвилини – справжні Божі чудеса в нашому житті.

Мирослава Євпат, Рівненщина.

Військовий медик врятував 700 людей: «Я просив Бога накрити нас плащем»

Лікар Роман Замрій з Крайова (Хмельниччина), якому вдалося врятувати життя щонайменше 700 поранених солдатів, розповідає про свій досвід віри та свою боротьбу за захист рідної землі.

«У найгірші моменти я просто молився, молився своїми словами. Я просто просив Бога накрити нас плащем і навіть уявляв собі, що над нами голубий плащ, у вигляді неба, який накриває нас і захищає від потрапляння мін.

Кілька разів ситуація була настільки критичною, що я вже просив Його прийняти мою душу. Думаю в ті важкі часи я навчився довіряти Богу. Адже часто повторював слова на зразок: «Я не знаю, що мене там чекає і не знаю до кінця – навіщо Ти мене туди посилаєш, але прошу, допоможи виконати те, для чого посилаєш мене туди...».

А ще Роман просив в молитві Бога, щоб ніхто з тих, до кого Бог його посилає, не загинув: «Господи, зроби мене знаряддям у Твоїх руках!»

Роман пояснював про свої відчуття Бога і про те, як Бог оберігав (наскільки це можливо висловити): «І далі потрібно було лише слухати. Інколи це було передчуття, що цей раз варто їхати іншою дорогою. Інколи – вчасно почутий вихід міни, чи градів... Кілька разів нас рятувало те, що я почув гуркіт ворожого танку, що їхав на нас. Інколи просто правильно прийняте рішення зупинитись, щоб міна впала перед нами, а не влучила в нас.

Таких моментів і рішень було тисячі, і за те, що я ще

живий і живими повертались ті, що зі мною їздили, думаю, варто подякувати виключно Богу. Тому що навіть з погляду статистики, стільки мін, скільки випустили по мені, навіть якби їх вистрілювали всі не прицільно, а навмання, то більше сотні мали б просто влучити в мене».

Нещодавно лікар Роман Замрій отримав державну нагороду від Президента України.

Нехай його життя і надалі буде збережено нашим Господом, нехай і далі він буде знаряддям у Його руках!

Джерело: Дар Божий

РАНОК ВОСКРЕСІННЯ НАД УКРАЇНОЮ

Коли мене запитують: «На що надіється Україна? Адже суперник занадто сильний, підтримка Заходу недостатньо швидка, а гра у довгу не на вашу користь...», я просто згадую про віру апостолів, а ще розповідаю іноземним друзям про те, що ця війна ніколи не була про логіку та здійснення прогнозів. Інакше стався б «Київ за три дні», чи відбулася б висадка російського десанту в Одесі та ще здійснилося б багато інших планів ворога. Битва Давида і Голіафа – це завжди про диво, божественне втручання та перемогу всупереч реальним оцінкам та прогнозам.

Без цього надприродного моменту усе і справді виглядає марним: і камінь у пращі Давида, і страждання Ісуса Христа, і наша важка боротьба... Але напевно в тому й полягає

сутність віри – розуміти недостатність свого ресурсу, однак при цьому робити, що можеш, і твердо чекати на поміч згори. Упевнений, що в кожного із нас свій хрест – важкий, незручний і болючий, та єдино можливий – для окремих людей і для цілих народів. Його не можна полегшити, підлаштувати чи обрати собі інший. Можливих варіантів лише два – узяти й нести або зовсім відкинути. Тобі, батьківщино моя, випала кривава честь протистояти залишкам диявольської імперії, захищаючи собою інших. Та ми віримо, жертва не буде даремною. Твій світанок все ближчий, а з ним – воскресіння. Бо є на небі Бог, Який все бачить, саме на Нього ми покладаємо надію.

Микола Савчук

Мене звати Віка, мені 20 років. Я народилася в багатодітній сім'ї, в с.Озерці, що на Рівненщині. У своєму житті завжди відчувала і відчуваю

«Я ПІДУ ЗА ТОБОЮ, БОЖЕ!»

Божу підтримку. З дитинства батьки прищеплювали любов до Бога, вчили молитись, читати Біблію, разом з батьками я відвідувала церкву, навчалася в недільній школі при церкві.

Ще з дитячих літ мріяла бути місіонеркою. Пам'ятаю, коли мені було років 10, то ми у школі писали твір на тему: «Твоя майбутня професія». Ну і, як зазвичай, хтось писав, що хоче бути вчителем, лікарем, перукарем... А я написала: «Хочу бути місіонеркою, хочу розповідати іншим людям про Бога».

Я добре вчилася в школі, і вчителі, зокрема й директор, вмовляли мене, щоб я йшла вчитися далі. Але я не хотіла навчатись на якусь професію, бо прагнула більше часу приділяти для Бога. Тоді про це ніхто не знав. Ви будете першими, з ким я поділилась цим уривком зі свого життя.

Зараз я розумію: де б ти не був – чи то на навчанні, чи на роботі – ти можеш на кожному місці служити Богу. Головне – вміти правильно використовувати час. Коли в тебе Бог буде головним,

на першому місці, тоді все інше також буде на належному місці.

По-особливому Бог торкнувся мого серця, коли мені було 17 років. Тоді я вже чітко зрозуміла, Хто для мене Ісус, і що я хочу Йому служити. У 18 років я прийняла святе водне хрещення, бо так заповідав робити Своім учням Ісус Христос: **«Хто увірує й охреститься, буде спасений...»** (Євангеліє від Марка, 16:16). У церкві також служила діткам.

На той час я працювала в Україні й за її межами (на складі інтернет-магазину, де пакувала замовлення), але мені завжди чогось не вистачало, бо розуміла, що хочу більше служити для Бога. В одному з дитячих таборів, які ми проводили влітку, я почула пісню, яка по-особливому торкнулася мого серця. Там були такі рядки: «Я піду туди, куди ніхто не хоче, я піду туди за Тобою, Отче. Я піду туди, піду, бо знаю: тим людям я допомагаю». Я розуміла, що бути місіонеркою нелегко, але моє бажання служити Богу з часом усе більше й більше зростало. Я хотіла збільшити свої духовні знання,

тому пішла навчатись у місіонерську школу «Ковчег Спасіння», м. Сокаль (Львівщина). Це був благословенний час для мого духовного зросту!

Зараз я живу та працюю на Божій ниві у селищі Градизьк, що на Полтавщині. Це майже 800 км від дому, де я народилася. Тут дуже гарна природа і протікає Дніпро. Я завжди мріяла побачити море, але ніколи не могла подумати, що побачу його саме тут. Насправді це Кременчуцька затока, але місцеві називають її морем, бо вона дійсно на нього схожа. Це ще одне свідчення того, як Бог здійснює мої мрії.

Служити Господу усім серцем – це не так легко, як здавалося мені раніше, але я не сама, зі мною Христос. Я думаю, що кожен, хто отримав спасіння від Бога, не зможе просто сидіти й нічого не робити для Бога. На Божій ниві сьогодні дуже багато праці, і Господу потрібні ті, які євангельську звістку про спасіння донесуть до кожної людини! Дорогі друзі, бажаю вам рясного Божого благословіння!

Вікторія Фесюк, місіонерка, смт Градизьк, Полтавщина, тел. +3 8 068-533-5120

«Бог став головним орієнтиром у моєму житті»

Мене звати Вікторія. Мені 21 рік. Народилася в християнській сім'ї на Рівненщині. Ще з дитинства розуміла, що у Бога особливий план на моє життя. Запитувала Бога: «Навіщо я живу?», «В чому щастя людини?» Гуляючи парком, дивлячись на берег озера, на захід сонця – у своєму серці говорила: «Боже, відкрийся мені... Я хочу бути у центрі Твоєї волі!»

Я з дитинства знала про Бога, але особистих відносин з Ним, на жаль, не мала, але Бог працював наді мною, хоч я цього не розуміла. Все, що мала в житті матеріального, не приносило мені відчуття щастя, у своєму серці було відчуття, що мені чогось бракує... Я розуміла, що оце пусте місце в серці може заповнити тільки Бог. Це був нелегкий шлях мого пізнання Бога особисто... Я зауважила, коли на самоті починаю молитися, читаю

Слово Боже (тобто Біблію), то зникає пуста в моїй душі, я знаходжу спокій і мир...

Нарешті Бог змінив мої думки, навчивши відрізняти головне від другорядного, важливе від не-потрібного. Ісус Христос став головним орієнтиром у моєму житті!

Працюючи за кордоном, я не зустріла там жодної віруючої людини. Я бачила скільки людей мають проблеми у своєму житті: у когось розвалилася сім'я, хтось втратив дім... Люди у натовпі, серед інших людей, але вони самотні – їм нема до кого прийти й відверто розказати про свої проблеми. Я дивилась на кожного з них, з ким спілкувалася, і розуміла, що життя без Христа – це пустота, а вони цього не розуміють. Так хочеться всім розказати, що щастя заховане в Бозі, ніде інше – тільки в Бозі.

Знайшовши Бога, познайомившись з Ним, ти знайдеш усе необхідне для щасливого життя.

Саме під час роботи за кордоном я відчула наскільки люди потребують Бога, і зрозуміла, що мене Бог кличе для того, щоб я всім розказувала про Нього. Я говорила з людьми, але побачила, що у мене недостатньо знань, щоб відповісти на всі їхні запитання, тому пішла вчитись у місіонерську школу «Ковчег Спасіння», де зросла духовно і вдосконалила знання Біблії. Мене направили на практику в селище Велика Багачка...

«Господи, я буду йти за Тобою, хоч до кінця не розумію свій подальший шлях, але вчуся у всьому довіряти Тобі, Боже...».

Вікторія Ковтунік, місіонерка, смт Велика Багачка, Полтавщина. Тел. +3 8 067-794-3373

ХТО ТАКІ МІСІОНЕРИ?

Християнські місіонери – це люди, які щиро вірять в Ісуса Христа і поширюють християнську віру серед інших людей. Місіонер – це людина, яка направляє на певний період часу церквою або біблійною школою в село, місто чи навіть іншу країну з метою проповіді Євангелії (Доброї Новини). Місіонери керуються Заповіддю Ісуса Христа, зокрема повелінням Господа Своім учням: **«Ідіть по цілому світові та проповідуйте Євангелію всякому творінню!»** (Євангелія від Марка, 16:15).

Місіонери виконують цю місію через проповідь, навчання, допомогу у матеріальних потребах, медичну місію тощо. Через війну в Україні саме місіонери на місцях активно допомагають переселенцям, нужденним верствам населення, виконуючи гуманітарну місію.

Щоб стати місіонером насамперед важливо мати певний рівень особистої віри, знань та відданості Господу (посвяченню себе на служіння Богу). Зазвичай це включає активну участь у церковній діяльності та глибоке розуміння вчення Ісуса Христа. Місіонерська праця включає попередню спеціальну

підготовку (наприклад навчання в біблійній школі), вивчення мови (якщо це інша країна), медичну або гуманітарну підготовку (залежно від поставленої задачі місії).

Що спонукує християн до місіонерства? Насамперед любов до Господа Ісуса Христа і щире бажання послужити для Нього, також бажання донести Добру Новину про Спасіння в Ісусі Христі іншим людям. З духовного погляду це служіння дуже важливе, але воно дуже кропітке і далеко не популярне, місіонерство тримається тільки на добровільності та посвяті місіонера Богу на служіння Йому.

Підтримка місіонерів здійснюється коштом церкви (яка направила місіонера на місію) та добровільних пожертвувань (окремих спонсорів чи навіть християн-батьків, родичів). На жаль, християнське місіонерство не підтримується фінансово державою. Місіонери часто вимушені особисто шукати додаткове джерело заробітку для виживання і продовження служіння на місцях. Через брак фінансів вони часто вимушені залишити місію і поїхати на заробітки.

Якщо ви знаєте місіонерів у вашому населеному пункті, благословляйте їх, молитесь та усіляко підтримуйте! Внаслідок служіння місіонерів люди чують проповідь Євангелії, каються у своїх гріхах, приймають вірою Ісуса Христа. На

місцях утворюються нові церкви з новонавернених вірян, здійснюється духовна просвіта населення, особливо ця просвіта важлива в середовищі дітей, підлітків, молоді: **«Настав юнака на початку дороги його: він не ухилиться з неї, коли й постаріє»** (Біблія, Притчі, 22:6). Сьогодні місцева влада сама просить місіонерів допомогти в організації здорового дозвілля для дітей, молоді. Особливо популярні дитячі літні табори, наметові служіння, які щоліта організовуються місіонерами за підтримки місцевих релігійних громад.

Окремим важливим служінням Церкви є організація та функціонування християнських реабілітаційних центрів, де проходять реабілітацію колишні ув'язнені, алко- та наркозалежні люди. Тут так само трудяться місіонери – часто з-поміж тих, хто пройшов реабілітацію. Є сотні й сотні реальних свідчень колишніх реабілітантів, які в таких центрах отримали звільнення від наркотичної чи алкогольної залежності й сьогодні вони служать Господу і є повноцінними громадянами України. В газеті «Жива надія» часто друкуються саме такі свідчення. У цьому випуску ви можете прочитати декілька свідчень молодих християнок, які після закінчення біблійної школи трудяться місіонерками.

Геннадій Андросов

Місіонерка Світлана: «Бог побачив мене такою маленькою і довірив мені таке велике служіння!»

На фото (зліва направо): місіонерки Світлана Шило та Віта Кудринська в церкві ХВЕ «Жива надія», м. Миргород, 20 вересня 2023 р.

Після закінчення в Києві місіонерської школи «Ковчег Спасіння» я приїхала на практику в селище Велика Багачка, а сама я родом з Волині. Хочу поділитися своїм свідченням: як Бог веде мене.

Я з дитинства мала бажання трудитися для Господа, але думала, що нічим не зможу бути корисною для Нього, бо маленька на зріст. «Боже, чому Ти мені не додав зросту?» – таке питання з нотками образи зривалося з моїх вуст в молитві до Бога. Сьогодні я не ставлю Богові цього дитячого запитання: Бог побачив мене такою маленькою і довірив мені таке велике служіння. І зараз я Йому дуже вдячна. Мій малий зріст аж ніяк не завадив служити Богу. Ще вдома я активно служила Богу в церкві, упродовж шести років трудилася в табірному

служінні, з яких три роки щоліта координувала дитячі табори, вела недільну школу в церкві.

Коли Бог готує до практичного служіння Йому, то шліфує нас, щоб ми могли з терпінням, мужньо переносити труднощі. Власне віра кожного християнина тільки тоді дійсна, коли ми проходимо труднощі і перемаємо їх. Тоді наша віра і довіра Господу зростає. Істинні учні Христа – практичні християни, а не теоретики, які вірять тільки на словах. Довелося й мені пройти (як на мій молодий вік) чимало випробувань.

У 19-річному віці я захворіла на пневмонію (двостороннє запалення легень). Я зігнувала стаціонарне лікування, а вживала препарати, призначені лікарем, вдома. На жаль, таке лікування не

допомогло, мені стало гірше, ніж було. Я змушена була їхати в лікарню в переддень Великодня, через що багатьох потрібних лікарів не було на місці. Викликали лікаря, який зробив мені УЗД і сказав, що у мене камінці у жовчному міхурі. Мені призначили лікування, але попередили, що якщо не буде покращення, доведеться видаляти жовчний міхур.

Мені було незрозуміло: як це так? Всі мої друзі будуть святкувати Великдень, а я мушу тут лежати, і понад це – терпіти такий страшний біль. У мене були сильні приступи болю. Однак, якщо ми слухняні Богові та виконуємо Його волю, то й лікарня може стати місцем служіння Богу. Зі мною в палаті були жінки старшого віку, яким я свідчила про живого Бога.

Одного разу я мала дуже сильний і тривалий приступ, від болю стогнала і думала, що у мене не вистачить сили. Я тоді молилася і казала: «Господи, Ти на хресті терпів більші муки, я вірю, що Ти мені даси сили витерпіти ці болі, навіть якщо мені доведеться терпіти ще довше!» Бог був зі мною у цих болях... Коли приїхали мої батьки, вони привезли священнослужителя церкви для молитви наді мною. Мене звели вниз, посадили в автомобіль і там звершили молитву наді мною. Служитель завірив мене, що все буде добре. Я навіть не зауважила, що назад, в лікарню, я йшла прямо, хоч сходила вниз зігнутою... Понад це: біль кудись зник!

Коли прийшов черговий лікар на обхід хворих, я йому сказала, щоб мене виписували додому, бо мене щойно зцілив Бог. Не знаю, чи лікар повірив моїм словам, але сказав: «Добре, готуємо тебе на виписку – на завтра!» Жінка, яка лежала зі мною на сусідньому ліжку і потерпала від сильного головного болю, сказала, що так само бажає

вірити, як я. Перед цим я ледь умовила її не звертатися до ворожки, бо лікарі їй нічим допомогти не могли. Я не зустрічалася більше з цією жінкою, однак вірю, що вона прийняла вірою Господа Ісуса Христа.

Через декілька місяців після цих подій я стала відчувати, що через незначне навантаження маю сильну задишку, а однієї ночі мені мовби повітря стало не вистачати, душив кашель. Вранці я прийшла в кардіологічне відділення. Мене обстежили, взяли аналізи, зробили УЗД серця. При цьому лікарка, яка робила мені УЗД, при перших доторках до мене вигукнула: «О, Боже!» Мене довго обстежували й нарешті повідомили, що у мене рідкісний випадок захворювання – у їхній практиці другий за 15 років. У мене виявили пухлину на серці, але потішили, що вона не злоякісна, однак потрібно оперувати, бо пухлина швидко росте і може призвести до смерті.

Я плакала, не цілком розуміючи чому так зі мною стається. Однак Бог не залишав мене, я відчувала Його присутність і супровід в усіх стражданнях. Бог ніс у цьому випробуванні мене і мою сім'ю. Потрібно було їхати в Київ на операцію. У нас там нікого не було знайомих, однак Бог все влаштував. Була тільки одна знайома сестра по вірі в одній церкві Києва, рідні їй потелефонували вона сказала, що у них у церкві є лікар, вона його запитає про мене. О, диво, цей лікар виявився кардіологом, і він працює в інституті, де проводять саме такі операції. Тому лікарю потелефонував мій лікар з Луцька і докладно розповів про мій діагноз, то з Києва лікар сказав, що вже сьогодні чекають мене. Чи не Бог так все чудово влаштував?

Спеціальним автомобілем мене транспортували до Києва, і мої батьки удвічі менше заплатили за дорожні витрати, ніж зазвичай платили інші.

За мене багато молилося людей в нашій церкві та інших церквах, моя мама висловила надію, що Бог сильний зцілити мене без операції, як і в минулий раз. Я нічого не сказала мамі, але знала, що мені потрібно пройти це випробування. Під час приготування мене до операції, лікар зранку заходив в палату і голосно вітався: «Слава Богу!» Він показував на мене і казав: «Це дитина Божа і в нас все буде добре!» І що цікаво, до мене заходили було з десятків лікарів і вони всі віталися: «Слава Богу!» Інакше вони не віталися...

Операцію мені робили на відкритому серці, тому була штучна зупинка серця. Операція пройшла успішно, і лікарі швидко запустили моє серце заново. Коли я виходила з наркозу, лікар сказав мені: «З днем народження тебе!»

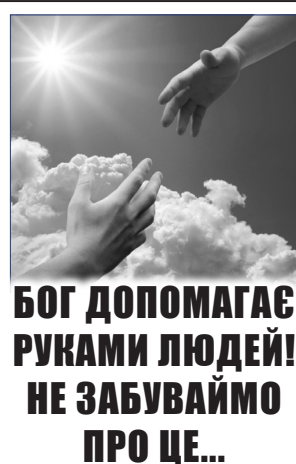
Так само і в цій лікарні я і моя мама свідчили про живого Бога. Одна жіночка висловила своє здивування, що ми зберігаємо спокій в такій складній ситуації. Вона попросила у нас Новий Завіт. Коли ми вже виписувалися, то та жіночка свідчила, що вже читає Слово Боже...

Вже понад 9 років як я після цієї операції на серці й у мене не було жодних болів. Якщо у вас є труднощі та випробування і вам здається, що Бог вас не чує і залишив вас, то запевню вас, що саме у такі моменти Бог найближче до вас. Оскільки Ісус Христос Сам тяжко страждав і проходив через випробування, то тепер може допомогти тим, хто страждає і зазнає випробувань (Євр. 2:18). Христос на відстані серця до кожної людини.

Світлана Шило, місіонерка, тел. 097-748-1755

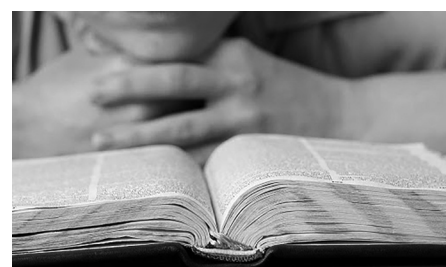
**ВІРА НЕ РОБИТЬ УСПІХ ЛЕГКИМ,
ВІРА РОБИТЬ УСПІХ МОЖЛИВИМ**

**БОГ ДОПОМАГАЄ
РУКАМИ ЛЮДЕЙ!
НЕ ЗАБУВАЙМО
ПРО ЦЕ...**

**Доброта – це те, що
може почути глу-
хий і те, що може
побачити сліпий!**

ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ ЩОДНЯ!

Читайте Біблію щодня, це Слово Бога до нас, людей.

Читайте Біблію щодня, це хліб для душі.

Читайте Біблію щодня, адже те, що скаже через неї Бог до нас, важливіше, ніж те, що ми скажемо Богу.

Читайте Біблію щодня, бо вона – світло для життєвої стежки.

ІСТИННА ВІРА ВИЯВЛЯЄТЬСЯ НЕ ТОДІ, КОЛИ ТИ ОТРИМАВ ВІДПОВІДЬ НА СВОЮ МОЛИТВУ, А ТОДІ, КОЛИ, НЕ ОТРИМАВШИ ОЧІКУВАНЕ, ПРОДОВЖУЄШ СМІРЕННО ДОВІРЯТИ ТА ДЯКУВАТИ БОГОВІ.

Федір Олар: «Бог бажає, щоб наше життя та вчинки були свідченням Його сили та слави!»

Хочу поділитися тим, як Господь діяв у моєму житті. Я родом з Молдавії, жив і навчався в інтернаті, бо моїх батьків через п'ятику позбавили батьківських прав. Нас в сім'ї шестеро дітей: п'ять братів і одна сестра. Коли я закінчив восьмий клас, мені запропонували вступати в Луганське училище. Тому в 14-річному віці я переїхав до України, але не став навчатися в училищі, а вступив до будівельного технікуму, по закінченню якого поїхав на роботу в Кременчук. Також служив в армії, потім у 1991 році одружився, а у 2000 році переїхав із сім'єю на постійне місце проживання до Лубен, де в мене нікого не було з друзів та знайомих, тому мені було дуже важко на новому місці. Для мене це був важкий час. Бувало так, що вранці не було нічого вдома поїсти. З Божою допомогою нарешті знайшов роботу. Це точно Бог допоміг, тому що я тоді вже (ще не знаючи істинного Бога) кликав до Нього і просив допомоги. Я працював вантажником на базі, з'явилися гроші, знайомі, друзі, з якими майже щодня ми розпивали спиртні напої. Я був молодий і сильний, думав, що мені нічого не зашкодить. Я щодня приходив додому напідпитку, веселеньким, а вдома свята не було. Чомусь мене не хотіли домашні зрозуміти, почалися скандали. Я побачив, що моя дружина та двоє дітей утрюх разом, а я один, окремо... Що ж це таке? Вони між собою

розмовляють, я зайду до кімнати, вони одразу замовкають. Між нами виросла стіна відчуження та нерозуміння. З цього розладу я ще більше напивався, притупляючи внутрішній біль. Нарешті дружина сказала: «Будемо розлучатись чи щось вирішуй зі своєю п'ятикою?» Друзі порадили мені кодуватися... А мій менший брат, коли втретє відбував покарання в колонії, то повірив в Ісуса Христа і покався у своїх гріхах. Він зараз служить у Каневі православним священником. Щовечора я з ним спілкувався у телефонній розмові. Ми говорили про звичайні справи, але він мовби ненароком сіяв в моє серце Слово Боже. Нарешті я розповів йому про мою скрутну ситуацію, і він порадив мені звертатися у молитві до Бога, мовляв, Господь допоможе розв'язати мої проблеми.

Ще один родич (теж віруючий) подарував мені кілька християнських брошурок і взяв із мене слово, що я їх прочитаю. Я почав читати, прочитаю і покладу на полицю: «Божий план для твого життя», «Що думає про тебе Бог?» Потім цей родич подарував мені Новий Завіт, при цьому сказав, що якщо я прочитаю цю книгу, то я — справжній мужик. Цим мене він узяв, я подивився: книжечка тоненька, я обіцяв прочитати, бо читав набагато товщі книжки — і всього за дві ночі. Я прочитав Новий Завіт до останньої сторінки, на мій подив — мало що зрозумів із прочитаного. І також закинув цю книжечку на полицю.

Настав час їхати кодуватися. Вирішили із дружиною через два дні їхати до Миргорода. Зателефонував братові, він усіляко благав мене не робити цього, а просив звернутися до Ісуса Христа. Не знаю, що подіяло, але собі вирішив не їхати кодуватися. Прийшов додому вранці о десятій ранку. Вдома нікого не було. Став у кімнаті, і раптом з'явилося бажання помолитися. Я почав звертатися до Бога про допомогу. Це була моя розмова з Богом, і така розмова, наче з глека вода лилася. Я говорив Богу, що прочитав у Його Слові, що Він добрий, милостивий... «Яви мені милість,

допоможи мені!» У мене всередині з'явилася тверда думка-рішення: доки не отримаю відповіді, не зйду з цього місця. Я дякував Богові, що Він Всемогутній і мені допоможе: «Боже, все у Твоїй руці — і моє життя!» І раптом я відчув, як кімната наповнилася таким повітрям, мовби мед. Я відірвався від підлоги й раптом опинився на колінах. На мене напав страх. Вся моя внутрішність затріпотіла. Я зрозумів, що Бог є реальним, і Він тут. Я почав сильно плакати та каятися у своїх гріхах, виразно побачив усе своє минуле життя, як далеко був від Бога, мої вчинки були такими брудними... Я довгий час просто ігнорував Бога, а Він не просто так дає нам життя, Бог має для кожного Свій план. Бог бажає, щоб наше життя та вчинки були свідченням Його сили та слави. Коли я замовк, то чекав на Божий вердикт: стратить чи помилує? Я вже ниць лежав у кімнаті, мовчу, чекаю на відповідь. І просто у своєму серці виразно почув м'який приємний голос: «Сину Мій! Скільки Я на тебе чекав...».

Я провів кілька годин у такій молитві, раптом рипнули входні двері, прийшов син о третій годині дня зі школи. Моя молитва тоді перервалася, але головне — з тієї молитви моє життя докорінно змінилося. Я особисто переконався, що є живий Бог і Він любить мене. Я раніше ще й курих 24 роки. Мало того, вже рік курих коноплі... Після цього викинув сигарети й більше не торкався.

Одразу подзвонив братові, розповів йому все, він мене привітав і сказав, що зі мною сталося народження згори (духовне народження від Бога). Він мені порадив шукати церкву, де поклоняються живому Богу в душі та істині. Де ж знайти таку? Брат оперативно через інтернет знайшов адресу такої церкви. Я прийшов за цією адресою, двері були замкнені,

але я стояв і чекав. Нікого. Там була музична школа, я почав стукати, теж нікого, але нарешті зустрів одного чоловіка, електрика, він прийшов виконати якусь термінову роботу. На моє запитання, він повідомив час зібрання християн. Коли я чекав на час богослужіння, переживав, щоб мені не втратити внутрішній вогонь, бажання молитися... Раптом це все згасне? Тому що раніше разів зо два у мене було прагнення до Бога, але все згасало. Тоді я навіть молився: «Боже, не дай дияволу вкрати Твоє благословення!» Дякувати Господу, що я дочекався, прийшов на служіння...

Після того, як пізнав Господа, наступного ранку пішов на роботу. У кімнаті вантажників дим стовпом, але мене не тягне курити. Мені запропонували випити, я відмовився. Запитали: чи я не захворів? Через три дні засвідчив усій бригаді вантажників, що мене Бог простив і зцілив. Один друг, афганець, спитав тоді мене з жалем, чому його Бог не відвідує... Інші ж казали, що я зійшов з розуму. Я ж знав, що навпаки: з милосердя Божого я набув здоровий глузд, мій Господь живий і моє життя вже ніколи не буде таким, як раніше. Бог дійсно все змінив, і я вдячний Господу Ісусу Христу за життя, повне чудес. Алілуя! У мене почалося цілком нове життя. Вже 13 років я вільний від гріхів, служу Богові.

Багато людей, чуючи голос Божий, не відгукуються на Його ніжний заклик... Час останній, тривожний, не треба чекати на кращий час для молитви. Впевнений, що найкращий час для тебе і мене сьогодні, зараз. Тож прийми Божий дар прощення та любові!

Федір Олар, м. Лубни, Полтавщина, тел. 099-350-2627

«А СЛОВО ГОСПОДНЄ ПЕРЕБУВАЄ ВІЧНО. А ЦЕ ТЕ СЛОВО, ЯКЕ СПОВІЩЕНЕ ВАМ У ЄВАНГЕЛІЇ!»
1 Петра 1:22

БІБЛІЯ УТРИМАЄ ТЕБЕ ВІД ГРІХА АБО ГРІХ УТРИМАЄ ТЕБЕ ВІД БІБЛІЇ

ЧОМУ ВАРТО ЧИТАТИ БІБЛІЮ?

Одного разу внучка запитала свою бабцю:

— Бабусю, ти читаєш Біблію щодень і вже стільки років! Ти хоч щонебудь запам'ятовуєш?

— Ні, внученько, не запам'ятовую.

— Тоді навіщо ти знову й знову читаєш її?

— Бачиш ось той кошик із картоплею? Звільни від картоплі й сходи принеси води в ньому.

Дівчина ніяк не могла донести до будинку воду в кошику, тому що вода

проходила крізь дірочки. І так ходила декілька разів.

— Бабцю, яка користь ходити по воду з кошиком, якщо я не можу й краплі донести до хати?

— Пам'ятаєш, яким був кошик до того, як ти його взяла?

— Брудним.

— А зараз він який? ...

— Чистий.

— Так і наше мислення очищується щодня при читанні Біблії.

ЗВАЖУЙТЕ СЕБЕ СЛОВОМ БОЖИМ!

«БО СЛОВО БОЖЕ живе і діюче, гостріше всякого меча двосічного: воно проникає аж до розділення душі і духа, суглобів та мозку, СУДИТЬ ДУМКИ І НАМІРИ СЕРЦЯ» (Біблія, Новий Завіт, Послання ап. Павла до Євреїв, 4:12)

МОЛИСЬ ЗА УКРАЇНУ!

У цей важкий час для усієї України ми молимося за наш край, щоб Бог зупинив війну та дав Свій мир у кожне серце. Бог з нами поруч і чує молитви кожної людини, коли вона щиро молиться.

Щодня читайте Біблію, (особливо Новий Заповіт) та моліться Богу молитвою «Отче наш», а також звертайтеся в молитві до Господа Бога в ім'я Ісуса Христа своїми простими словами від усього серця.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Біблія, Євангелія від Івана 3:16)

ОТЧЕ НАШ, ЩО ЖИВЕШ НА НЕБЕСАХ!

Нехай святиться ім'я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангелія від Матвія 6:9-13

ЙДИ ДО БОГА!

ВТОМИВСЯ? ЙДИ ДО БОГА!

СПУСТОШЕНИЙ? ЙДИ ДО БОГА!

РОЗЧАРОВАНИЙ? ЙДИ ДО БОГА!

РОЗБИТИЙ? ЙДИ ДО БОГА!

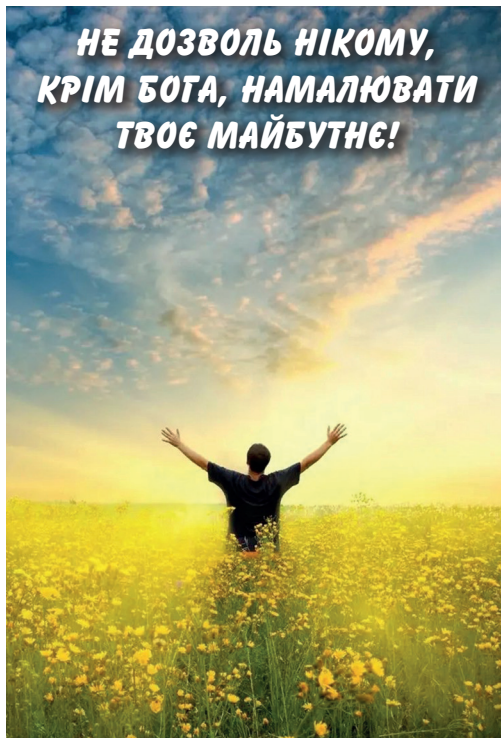
ШУКАЄШ ВИХІД? ЙДИ ДО БОГА!

НЕ МАЄШ СИЛ? ЙДИ ДО БОГА!

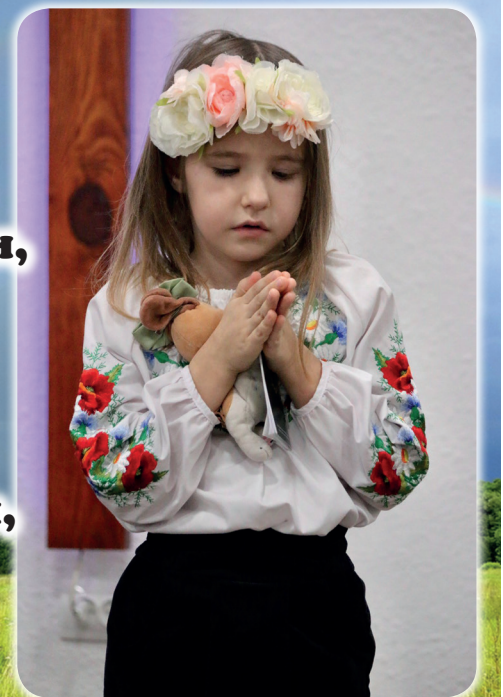
**Ісус Христос
«змученому дає силу,
а безсилому міць...»**

Біблія, від Ісаї 40:29

**НЕ ДОЗВОЛЬ НІКОМУ,
КРІМ БОГА, НАМАЛЮВАТИ
ТВОЄ МАЙБУТНЄ!**

**Не та ми
нація, щоб
прагнути
війни;
не ті ми люди,
щоб чуже
хотіти...
У Бога
просимо
мирної весни,
і щоб раділи
сонцю наші
діти!**

МИРУ ТОБІ, УКРАЇНО МОЯ!

Великдень, Пасха чи паска?

Насамперед важливо знати, що правильно вітати зі святом так: «Вітаю Вас з ПРИЙДЕШНІМ (А НЕ НАСТУПАЮЧИМ!) святом» або ж: вітаю Вас з Великоднем, зі Святом Воскресіння Христового.

Отже, Великдень, Пасха чи паска?

З наближенням Воскресіння Христового все частіше звучать назви «Великдень», «Пасха» і «паска». Іноді пересічні українці їх вживають неправильно.

Пасха відрізняється від паски, і щоб у розмовах не було прикрих помилок, розберемось у термінології. **ВЕЛИКДЕНЬ** — це традиційна українська назва **СВЯТА ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО**. Пишеться з великої літери.

ПАСХА — це теж назва свята, це слово, як і «Великдень» треба писати з великої літери. Слово «Пасха» походить від слова «пейсах» — назви єврейського свята, взятого зі Старого Завіту.

Дослідники української мови, зокрема експерт Олександр Авраменко, стверджують, що Пасха — назва відповідного єврейського свята, а Великдень — хрис-

тианське свято Воскресіння Ісуса Христа.

Пасха — доволі поширена назва свята в Україні. Зокрема, через багаторічну русифікацію. Назвати свято Воскресіння Христового українською «Пасха» не вважається великою помилкою, але краще вживати назву «Великдень». Тому що фактично Пасха — це єврейське свято, щорічна згадка єврейського народу про вихід із рабства Єгипту. Хоч у духовному сенсі для Церкви Христової (і для кожного християнина зокрема) Пасха — це Христос, як написано: «...бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (Новий Завіт, 1 Кор.5:7). Іншими словами: нас вивів Ісус Христос із рабства гріха, диявольського полону, визволив із сітки диявола (2Тим.2:26).

Зовсім інша справа зі словом «паска» (пишеться з малої букви), яке дуже схоже на «Пасха». Їх досі дехто плутає, що неприпустимо для освіченої людини. Паска — це обрядовий здобний хліб, який випікають до Великодня. Слово «паска» так само походить від «пейсах», але називати «паскою» свято не варто.

**Сьогодні
немає часу,
завтра не
буде сил, а
післязавтра
може не
стати нас...**

**ПОСПІШИ
ПРИМИРИТИСЯ
З БОГОМ!**

**СЛОВА ІСУСА ХРИСТА: «ХТО ПИТИМЕ
ВОДУ, ЩО Я ЙОМУ ДАМ, ПРАГНУТИ НЕ БУДЕ
ПОВІК, бо вода, що Я йому дам, стане в нім
джерелом тієї води, що тече в життя вічне»**

Євангелія від Іоанна, 4:13-14

ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ ЩОДНЯ!

**МОЛИТВА
ПОКАЯННЯ**

ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ! В ім'я Ісуса Христа будь милостивий до мене, грішника, і пробач всі мої гріхи. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха. Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе, своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

**СЬОГОДНІ, ЯК
ПОЧУЄТЕ БОЖИЙ
ГОЛОС, НЕ РОБІТЬ
ЗАКАМ'ЯНІЛИМИ
ВАШІ СЕРЦЯ!**

Запрошуємо:

Євангелізаційна газета «Жива надія» друкується з 2000 року за добровільні пожертвування читачів, розповсюджується безплатно! Редакція не завжди поділяє погляди авторів публікацій і залишає за собою право на коректуру, скорочення тощо. Прохання надсилати ваші дописи, статті, свідчення, вірші на електронну пошту: giva.nadiya@gmail.com

Щоб замовити газету «ЖИВА НАДІЯ», залиште повідомлення на тел. Вайбер: +3 8 050 281 3256.

Добровільні пожертвування НА ГАЗЕТУ «ЖИВА НАДІЯ» надсилайте на картку ПриватБанку: № 4731 2191 2366 3233 отримувач Андросов Геннадій